

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΜΑΛΤΩΝ

ΤΟΙ μέσα στον πύργο, κι' όσοι ακόμα καινούσαν στην περιφέρειά του, ήταν ανάστατοι περιμένοντας τον μεγάλο χορό που θα δινόταν το επόμενο βράδυ για την ενηλικίωση του γιου και διαδόχου του λόρδου Μώρις Μάλτων.

Η νύχτα απλώνεται, και καθισμένη μαρς στο άνοιχτο παράθυρό μου, κύτταξα έξω. Διέκρινα από μακριά μιά άτελειωτη γραμμή από κινούμενα φώτα που όλοένα και πλησίαζαν. Ήταν ένα καραβάνι από αυτοκίνητα που έρχόντουσαν προς τον πύργο.

Ο πατέρας αυτός ήταν ένα πολύ παλιό κτίριο, που πριν από δυό χρόνια το είχε αγοράσει ο Μώρις Μάλτων από μιά ξεπεσμένη οικογένεια ευγενών.

Ο εξάδελφός μου Έγουναν μου είχε πει πως ήταν καλεσμένος σ' αυτό τον χορό. Κι' έλειδη και μένα με είχε καλέσει ο λόρδος και η λαίδη Μάλτων, έπωφελήθηκα της ευκαιρίας και πήγα μαζί του από την προπαραμονή του χορού στον πύργο αυτό πύργο, τον χτισμένο έπάνω σ' ένα λόφο κοντά στη θάλασσα και περιτριγυρισμένον από τάφρους.

Μόλις έφτασα κι' αντίκρισα το αρχαιότερο αυτό κτίριο, μπηκε στο μυαλό μου η παράξενη ιδέα πως κάποιου τρομερού μυστηρίου έκρυβε μέσα του το κτίριο αυτό.

Καθισμένη λοιπόν μπροστά στο παράθυρό μου, περίμενα τον εξάδελφό μου ναρθή να με πάρη για να πάμε μαζί στην αίθουσα της υποδοχής, όταν έβγαψα μ' έλλησάσε η υπηρέτρια που με είχε βοηθήσει το πρωί να ντυθώ και μου είπε μ' έναν παράξενο τόνο:

— Βρισκόμαστε σ' ένα πολύ μυστηριώδες σπίτι, δεσποινίς. Φαντάζομαι πως δεν θα σ' ας καλοφάνη, ύστερα από την ησυχία που συνηθίσατε ναζετε στο Λονδίνο...

Και πριν προφτάσω ν' απαντήσω, με πλησίασε περισσότερο κι' έξακολουθούσε χαμηλόφωνα και μυστηριωδώς:

— Δεν ξέρω αν έχετε ξαναβρεθεί σ' στοιχειωμένο σπίτι...

Της έριξα μιά διαπεραστική ματιά γεμάτη απορία. Μου φάνηκε πολύ ταραγμένη.

— Όστε είνε βρικολακισμένος ο πύργος αυτός; ρώτησα. Δεν τώξερα.

Είδα τότε το πρόσωπό της να χλωμάει.

— Αχ, δεσποινίς, είνε τρομερό, πολύ τρομερό! Ο λόρδος Μώρις δεν τώ πιστεύει, μ' η λαίδη είνε καταστενοχωρημένη...

Η υπηρέτρια σώπασε μιά στιγμή κι' ύστερα έξακολουθούσε στον ίδιο χαμηλό τόνο:

— Τό βρικολακισμένο δωμάτιο είνε ακριβώς αυτό που βρισκαίτε δίπλα στο δικό σας... Μένει κλειστό από χρόνια. Τώκλεισε ένας πρόγονος του πρώην ιδιοκτήτη του πύργου, γιατί όποιος κοιμόταν εκεί μέσα, βρισκόταν την άλλη μέρα πεθαμένος κατά έναν πολύ μυστηριώδη τρόπο.

Σε λίγο ήρθε ο εξάδελφός μου και πήγαμε μαζί στην αίθουσα της υποδοχής. Όλοι οι προσκαλεσμένοι για τον χορό φορούσαν σκωτσέζικες στολές κι' η γυναίκες, με χρυσοκέντητες τουαλέτες, σχημάτιζαν παρέες κάτω από τις μισοστολιωμένες ακόμα άφιδες.

Ξαφνικά ο Έγουναν μ' άφησε κι' έτρεξε προς την πόρτα, απ' την οποία έμπαινε τη στιγμή εκείνη ένας κύριος.

— Παλιέ μου φίλε, τώ είνε. Είσαι κι' εσύ εδώ; Πότε ήρθες από κει κάτω;

— Ο λοχαγός Μπέν Χάουρ, μου είπε ο εξάδελφός μου, ξαναγυρίζοντας κοντά μου. Κάνανε χρόνια μαζί στο ίδιο σύνταγμα.

Ο Χάουρ μ'ς κράτησε συντροφιά και μιλήσαμε μαζί επί πολλή ώρα για διάφορα ζητήματα. Έβγαψα, σ'ε μιά στιγμή, γύρισε και μου είπε εμπιστευτικά:

— Θα ξέρετε βέβαια αυτά που λέγονται για τώ βρικολακισμένο δωμάτιο τού πύργου. Λοιπόν, εμια άφοιασμένος να πείσω τόν λόρδο Μώρις να μ' αφήση να κοιμηθώ άποψε εκεί μέσα. Αυτός ο πύργος λένε πως έχει τόν περιφημότερο βρικολάκα τού αιώνας και θάθελα πολύ να κμώ τή γνωριμία του...

— Μην είσαι τρελλός, Χάουρ, είνε ο εξάδελφός μου.

Ο Χάουρ όμως περιορίστηκε να χαμογέλασε κι' σ'ε λίγη ώρα, όταν ο οικοδεσπότης μ'ς πλησίασε κι' αυτός, τόν παρακάλεσε να τώ επιτρέψη να κοιμηθώ στο βρικολακισμένο δωμάτιο. Στην αρχή ο λόρδος Μάλτων ήταν ανένδοτος. Έπειτα όμως αναγκάστηκε να υποχω-

('Από τ' «Απερμηνηεύματα» τής λαίδης Μονταγκιού)

ρήση κι' έδωσε τώ κλειδί στον Μπέν Χάουρ.

Ο λοχαγός έβαλε τώ κλειδί στην τσέπη του κι' έπειτα από λίγη ώρα μου είπε:

— Εμια κουρασμένος έλεινά και πρέπει να πάω να πλαγιάσω. "Αν ως τις δέκα αύριο τώ πρωί δεν κατέβω από τώ δωμάτιό μου — κι' έδειξε τώ μεγάλο ρολόι τού τοίχου που εκείνη τη στιγμή χτυπούσε 2 μετά τά μεσάνυχτα — πείστε, σ'ας παρακαλώ, στον Έγουναν ναρθή να μ'ε ξυπνήση.

Στάθηκε λίγο κι' έχαμογέλασε, αντίκριζοντας τ'άνησχα μάτια μου.

— Δεν θα κλειδώσω τήν πόρτα, πρόσθεσε, κι' έτσι, αν με παραλάβει ο ύπνος, οι υπηρέτες μωροφύ να μ'ε φωνάξουν... Καληνύχτα σας.

Σε λίγο μίλησα σχετικώς στον εξάδελφό μου Έγουναν, ο όποιος δεν μου έκρυψε τήν ανησυχία του για τήν παράτολμη πράξη τού φίλου του. Σημείωνσα με τήν αντίληψή του κι' όταν άποσφραχκα στω δωμάτιό μου να κοιμηθώ, δηλ τή νύχτα σχεδόν δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι...

Τό πρωί, όταν σηκώθηκα και ντύθηκα, κατέβηκα κατ' ευθείαν στην τραπεζαρία. Μερικοί από τούς καλεσμένους παρακολουθούσαν σιωπηλοί ως ανήσυχες ματιές που έριχνε ο οικοδεσπότης στω ρολόι τού τοίχου.

Έβγαψα μπήκαν στην τραπεζαρία η λαίδη Μάλτων με τόν εξάδελφό μου. Ο Έγουναν μ' ανατήρησε άμέσως με τή ματιά του.

— Δεν κατέβηκε ακόμα ο Μπέν Χάουρ; με ρώτησε.

Ο λόρδος Μώρις όμως με πρόλαβε και τού άποκρίθηκε:

— Τόν άκουσα χτες που έλεγε ο ίδιος πως θα κατέβαινε λίγο άργά. Και τά μάτια του έμειναν καρφωμένα στους δείχτες τού κρεμαστού ρολογιού. Η ώρα ήταν 10 παρά 10'. Έκάλεσα έναν υπηρέτη και χαμηλόφωνα τού έδωσα μιά διαταγή. Ο υπηρέτης, συγκρατώντας τήν τρομάρα του, βγήκε από τήν τραπεζαρία βιαστικός.

Σε λίγο γύρισε και είνε μυστικά κάτω στον λόρδο Μώρις.

Ο λόρδος ταράχτηκε άμέσως κι' έγινε καταβλωμένος.

— Μά χτύπησε δυνατά; ρώτησε τόν υπηρέτη.

— Μάλιστα, κύριε. Η πόρτα είνε κλειδωμένη από μέσα.

Τότε ξαφνιάστηκε κι' εγώ, γιατί ο Χάουρ είνε πει καθαρά πως θ' άφαινε τήν πόρτα τού δωματίου τού άνοιχτή.

Είδα τότε τόν εξάδελφό μου να βγαίνει από τήν αίθουσα, ενώ η λαίδη Μάλτων, γυρίζοντας ξαφνικά προς τόν άντρα της, είνε τρομαγμένη:

— Τρέμω! Άκουσα σήμερα τήν αλήθι τής άλυσιδής τού βρικολάκα. Άντηχούσαν έπάνω στην ταράτσα που πέφτει προς τή στοιχειωμένη πλευρά τού πύργου.

Σε λίγο ο Έγουναν παρουσιάστηκε στην πόρτα τής τραπεζαρίας και είνε με φωνή που έτρεμε:

— Σ'ας παρακαλώ, σ'ε Μώρις, είνε δυνατόν να βιάσουμε τήν πόρτα τού δωματίου άμέσως;

Πράγματι, σ'ε λίγο οι υπηρέτες έσπαξαν τήν πόρτα τού βρικολακισμένου δωματίου.

Ο Έγουναν ώρμησε μέσα πρώτος.

— Μπέν! Μπέν! φώναξε.

Ο οικοδεσπότης τόν άκολουθούσε με τούς άλλους καλεσμένους.

Έπάνω στω ευρύχωρο κρεβάτι ήταν μαρμαρωμένος ο λοχαγός Χάουρ, σ'ε στάσι μμοκαθητή! Τά μάτια του ήταν γλαρωμένα, σάν να είχε δει κάτι τώ πολύ φορμαστικό.

Στ'ε μέση τού μετώπου του είνε μιά στρογγυλή κηλίδα από αίμα.

Είδα τόν Έγουναν να πιάνη τόν Μπέν Χάουρ και να τραντάξη τώ κορμί του

μαρς-πίσω.

— Έχει πεθάνει τούλάχιστον πριν από τέσσερες-πέντε ώρες! είνε ένας από τούς καλεσμένους, που ήταν γιατρός.

Μά κανένα ίχθος δεν φρονόταν, ούτε κανένα σημάδι σ' έλο του τώ σώμα. Μονάχα μιά παράξενη μελανή γραμμή δόλγωνα στω λαμώ του και στω μέτωπό του μιά κηλίδα άμματος...

Λίγες βδομάδες ύστερα ο λόρδος Μώρις Μάλτων έδωσε διαταγή να γκερμίσουν δηλ τή βρικολακισμένη πτέρωνα τού πύργου, αρχίζοντας από τώ δωμάτιο τού θανάτου. Μόλις οι εργάτες έσχημασαν τώ κρεβάτι, είδαν άμέσως από πίσω, έπάνω στον τοίχο, μιά κρυφή πόρτα που έβγαζε σ' έναν διάδρομο. Ο διάδρομος αυτός ώδηγούσε ύπογειώς σ'ε μιά σπηλιά, κοντά στην παραλία.

Σε λίγον καιρό άποκαλύφθηκε επίσης πως η σπηλιά εκείνη ήταν καταφύγιο μερικων κακοποιών. Αυτόι σίγουρα είχαν κάνει όλους τούς φόνους μέσα στω δωμάτιο τού θανάτου... Μά για ποιά λόγο άραγε;

Μήπως γιατί ήθελαν μία κατοικία τού άρχηγού τους τώ δωμάτιο εκείνο, ή μήπως για ν' αναγκάσουν τούς ένοίκους τού πύργου να έγκαταλείψουν δόλτελα τώ κτίριο;

Κανείς ποτε δεν τώμαθε...

N. MONTAGKIOU

